

opusdei.org

En la festa del Corpus Christi

Aquest és el text i la lectura de l'homilia de sant Josepmaria “En la festa del Corpus Christi” publicada a “És Crist que passa” i pronunciada el 28 de maig de 1964.

28/05/2018

Disponible també a [Soundcloud](#),
[ivoox](#)

Avui, festa del Corpus Christi,
meditem plegats la profunditat de
l'amor del Senyor, que l'ha portat a
romandre ocult sota les espècies
sacramentals, i sembla com si
sentíssim físicament aquelles
ensenyances seves a la multitud: *va
sortir un sembrador a sembrar. I, en
escampar els grans, alguns van caure
arran del camí, i van venir els ocells
del cel i se'ls van menjar. Uns altres
van caure en pedregar, on no tenien
gaire terra, i de seguida van sorgir per
no tenir gruix de terra, però, un cop
sortit el sol, com que no tenien arrels,
es van cremar i assecar. D'altres van
caure entre espines, i les espines van
créixer i les van ofegar. D'altres van
caure a la terra bona, i van donar
fruit, l'una cent, l'altra seixanta,
l'altra trenta.*[1]

L'escena és actual. El sembrador diví
llança ara també la seva llavor.
L'obra de la salvació continua
complint-se, i el Senyor vol servir-se

de nosaltres: desitja que els cristiana obrim al seu amor totes les senderes de la terra; ens convida a propagar el missatge diví, amb la doctrina i amb l'exemple, fins als últims racons del món. Ja que som ciutadans de la societat eclesial i de la civil, en exercir amb fidelitat els nostres deures, ens demana que cada u sigui un altre Crist, santificant el treball professional i les obligacions del propi estat.

Si mirem al nostre voltant, aquest món que estimem per tal com és de faicó divina, veurem que es verifica la paràbola: la paraula de Jesucrist és fecunda, suscita en moltes ànimes afanys de donació i de fidelitat. La vida i el capteniment dels qui serveixen Déu han canviat la història, i fins i tot molts dels qui no coneixen el Senyor es mouen —potser sense saber-ho— per ideals nascuts del cristianisme.

Veiem també que una part de la llavor cau en terra eixorca, o bé entre espines i cards: que hi ha cors que es tanquen a la llum de la fe. Els ideals de pau, de reconciliació, de fraternitat, són acceptats i proclamats, però —no poques vegades— són desmentits pels fets. Hi ha alguns homes que s’entesten inútilment a encadenar la veu de Déu, i n’impedeixen la difusió per la força bruta o amb una arma menys sorollosa, però tal vegada més cruel, perquè insensibilitza l’esperit: la indiferència.

El Pa de vida eterna

M’agradaria que, en considerar tot això, prenguéssim consciència de la nostra missió de cristians, que giréssim els ulls cap a la Sagrada Eucaristia, cap a Jesús que, present entre nosaltres, ens ha constituït com a membres seus: *vos estis corpus Christi et membra de membro*,^[2]

vosaltres sou el cos de Crist i membres units a altres membres. El nostre Déu ha decidit de romandre en el Sagrari per alimentar-nos, per enfortir-nos, per divinitzar-nos, per ser eficaços la nostra feina i el nostre esforç. Jesús és simultàniament el sembrador, la llavor i el fruit de la sembra: el Pa de vida eterna.

Aquest miracle, renovat contínuament, de la Sagrada Eucaristia, té totes les característiques de la manera d'actuar de Jesús. Perfecte Déu i perfecte home, Senyor de cels i terra, se'ns ofereix com a manteniment de la manera més natural i ordinària. Així espera el nostre amor, des de fa prop de dos mil anys. És molt de temps i no és gaire temps: perquè, quan hi ha amor, els dies volen.

Em ve a la memòria una encantadora poesia gallega, una d'aquestes Cantigues d'Alfons X el Savi. La

llegenda d'un monjo que en la seva simplicitat, suplicà a Santa Maria de poder contemplar el cel, mal que fos un instant. La Verge acollí el desig i el bon monjo fou traslladat al paradís. Quan en va tornar, no coneixia cap dels estadants del monestir: la seva oració, que a ell li havia semblat brevíssima, havia durat tres segles. Tres segles no són res per un cor amant. Així m'explico aquests dos mil anys d'espera del Senyor en l'Eucaristia. És l'espera de Déu, que estima els homes, que ens busca, que ens vol tal com som —limitats, egoistes, inconstants—, però amb la capacitat de descobrir el seu afecte infinit i de lliurar-nos a Ell enterament.

Per amor i per a ensenyar-nos d'estimar, vingué Jesús a la terra i romangué entre nosaltres en l'Eucaristia. *Ell, que havia estimat els seus que eren al món, els estimà fins a l'extrem;*^[3] amb aquestes paraules

comença Sant Joan la narració d'allò que s'esdevingué aquella vetlla de la Pasqua, en què Jesús —ens ho refereix Sant Pau— *prengué pa i, donant gràcies, el partí i digué: preneu i mengeu; això és el meu cos, lliurat per vosaltres; féu això, per la meva commemoració. Semblantment féu també amb el calze, després d'haver sopat, dient: Aquest calze és el nou testament en la meva sang; féu això cada vegada que en beureu, per la meva commemoració.*[4]

Una vida nova

És el moment senzill i solemne de la institució del Nou Testament. Jesús deroga l'antiga economia de la Llei i ens revela que Ell mateix serà el contingut de la nostra oració i de la nostra vida.

Vegeu el goig que inunda la litúrgia d'avui: *sigui la lloança plena, sonora, alegre.*[5] És la joia cristiana, que canta l'arribada d'un altre temps:

s'ha acabat l'antiga Pasqua, es comença la nova. Allò que és vell és substituït per allò que és nou, la veritat fa que l'ombra desaparegui, la nit és eliminada per la llum.[6]

Miracle d'amor. Aquest és veritablement el pa dels fills:[7] Jesús, el Primogènit del Pare Etern, se'ns ofereix com a aliment. I el mateix Jesucrist, que aquí ens enforteix, ens espera al cel com a comensals, cohereus i socis,[8] perquè els qui es nodreixen de Crist moriran amb la mort terrenal i temporal, però viuran eternament, perquè Crist és la vida imperible.[9]

La felicitat eterna per al cristià que es conforta amb el mannà definitiu de l'Eucaristia, ja comença ara. Les coses velles ja han passat: deixem a part tot el que és caduc; que tot sigui nou per a nosaltres: els cors, les paraules i les obres.[10]

Aquesta és la Bona Nova. És novetat, notícia, perquè ens parla duna profunditat d'Amor, que abans no sospitàvem. És *bona*, perquè no hi ha res millor que unir-nos íntimament amb Déu. Bé de tots els béns. Aquesta és la *Bona Nova*, perquè d'alguna manera i d'una forma indescriptible, ens anticipa l'eternitat.

Tractar Jesús en la Paraula i en el Pa

Jesús s'amaga en el Santíssim Sagrament de l'altar, perquè *ens vegem amb cor* de tractar-lo, per tal que sigui el nostre manteniment, a fi que esdevinguem una sola cosa amb Ell. Quan va dir *sense mi no podeu fer res*^[11] no va condemnar el cristià a la ineficàcia, ni tampoc no el va obligar a una recerca àrdua i difícil de la seva Persona. S'ha quedat entre nosaltres amb una disponibilitat total.

Quan ens reunim davant l'altar mentre se celebra el Sant Sacrifici de la Missa, quan contemplem la Sagrada Hòstia exposada en la custòdia o l'adorem amagada en el Sagrari, ens cal revifar la fe, pensar en aquesta existència nova, que ve a nosaltres, i commoure'ns davant l'afecte i la tendresa de Déu.

Perseveraven tots en l'ensenyament dels Apòstols, en la comunicació de la fracció del pa i en les pregàries.[12]

Així ens descriuen les Escriptures el comportament dels primers cristians: congregats per la fe dels Apòstols en perfecta unitat, junts en participar de l'Eucaristia, unànimes en l'oració. Fe, Pa, Paraula.

Jesús, en l'Eucaristia, és una penyora segura de la seva presència en les nostres ànimes; del seu poder, que sosté el món; de les seves promeses de salvació, que ajudaran la família humana, per tal que quan arribi la fi

dels temps, habiti perpètuament a la casa del Cel, al voltant de Déu Pare, Déu Fill i Déu Esperit Sant: Trinitat Beatíssima, Déu Únic. És tota la nostra fe que es posa en acció quan creiem en Jesús, en la seva presència real sota els accidents del pa i del vi.

No entenc com es pot viure cristianament sense sentir la necessitat d'una amistat constant amb Jesús en la Paraula i en el Pa, en l'oració i en l'Eucaristia. I entenc molt bé que al llarg dels segles, les generacions successives de fidels hagin anat concretant aquesta pietat eucarística. Uns cops, amb pràctiques multitudinàries, professant públicament la seva fe; d'altres, amb gestos silenciosos i callats, en la sacra pau del temple o en la intimitat del cor.

Per davant de tot hem d'estimar la Santa Missa, que ha de ser el centre del nostre dia. Si vivim bé la Missa,

¿com no hem de continuar després la resta de la jornada amb el pensament en el Senyor, amb la pruija de no apartar-nos de la seva presència, per treballar com Ell treballava i estimar com Ell estimava? Aprenguem doncs d'agrair al Senyor aquesta altra delicadesa seva: que no hagi volgut limitar la seva presència al moment del Sacrifici de L'Altar, sinó que hagi decidit de romandre en l'Hòstia Santa que és reservada al Tabernacle, en el Sagrari.

Us diré que per a mi, el Sagrari ha estat sempre Betània, l'indret tranquil i plàcid on és Crist, on podem contar-li les nostres preocupacions, els nostres sofriments, les nostres il·lusions i les nostres alegries, amb la mateixa senzillesa i naturalitat amb què li parlaven aquells amics seus, Marta, Maria i Llàtzer. Per això, quan recorro els carrers d'alguna ciutat o

d'algun poble, em fa alegria de descobrir, ni que sigui de lluny, la silueta duna església: és un nou Sagrari, una ocasió més de deixar que l'ànima s'escapi per estar de desig ben a prop del Senyor Sagramentat.

Fecunditat de l'Eucaristia

Quan el Senyor en l'Ultima Cena instituí la Sagrada Eucaristia, era de nit, *la qual cosa* —comentava Sant Joan Crisòstom— *manifestava que els temps s'havien acomplert*.^[13] Es feia de nit en el món, perquè els ritus vells, els signes antics de la misericòrdia infinita de Déu amb la humanitat es realitzarien plenament obrint el camí a una veritable albada: la nova Pasqua. L'Eucaristia fou instituïda a la nit, avançant-se a preparar el matí de la Resurrecció.

També en les nostres vides hem de preparar aquesta albada. Tot allò que és caduc, allò que és nociu i allò que

no serveix —el desànim, la
desconfiança, la tristesa, la
covardia—, tot això s’ha de llençar.
La Sagrada Eucaristia introdueix en
els fills de Déu la novetat divina, i
hem de respondre *in novitate sensus*,
[14] amb una renovació de tots els
nostres sentits i de tota la nostra
feina. Se’ns ha donat un principi nou
d’energia, una arrel poderosa,
empeltada en el Senyor. No podem
tornar al llevat antic, nosaltres que
tenim el Pa d’ara i de sempre.

En aquesta festa, en ciutats d’un cap
a l’altre de la terra, els cristians
acompanyen en processó el Senyor,
que amagat en l’Hóstia recorre els
carrera i les places — com feia en la
seva vida terrenal—, sortint al pas
dels qui el volen veure, fent-se el
trobadís amb aquells qui no el
cerquen. Jesús apareix així, una altra
vegada, enmig dels seus: ¿com
reaccionem davant aquesta crida del
Mestre?

Perquè les manifestacions externes d'amor han de néixer del cor, i prolongar-se amb testimoni de conducta cristiana. Si bé hem estat renovats en rebre el Cos del Senyor, hem de manifestar-ho amb obres. Que els nostres pensaments siguin sincers: de pau, de donació, de servei. Que les nostres paraules siguin de veritat, clares, oportunes; que sàpiguen consolar i ajudar, que sàpiguen, per damunt de tot, portar a d'altres la llum de Déu. Que les nostres accions siguin coherents, eficaces, encertades: que tinguin aquest *bonus odor Christi*,^[15] la bona olor de Crist, perquè recordin la seva manera de captenir-se i de viure.

La processó de Corpus fa present Crist pels pobles i les ciutats del món. Però aquesta presència, ho torno a dir, no ha de ser cosa d'un dia, soroll que un hom escolta i en acabat s'oblida. Aquest pas de Jesús ens

porta a la memòria que l'hem de descobrir també en la nostra feina de cada dia. Juntament amb la processó solemne d'aquest dijous, hi ha d'haver la processó callada i senzilla, de la vida corrent de cada cristià, home entre els homes, però amb la joia d'haver rebut la fe i la missió divina de portar-se de tal manera que renovi el missatge del Senyor a la terra. No ens manquen errors, misèries, pecats, però Déu és amb els homes i cal que ens disposem perquè se serveixi de nosaltres i que el seu trànsit entre les criatures sigui continu.

Demanem, doncs, al Senyor que ens concedeixi de ser ànimes d'Eucaristia, que el nostre tracte personal amb Ell s'expressi en alegria, en serenitat, en un afany de justícia. I facilitarem als altres la tasca de reconèixer Crist, contribuïrem a posar-lo al cim de totes les activitats humanes.

S'acomplirà la promesa de Jesús: *I Jo, quan seré enlairat de terra, tot ho atrauré cap a mi.*[16]

El pa i la sega: comunió amb tots els homes

Jesús, us deia al començament, és el sembrador. I per mitjà dels cristians, prossegueix la seva sembra divina. Crist prem el blat amb les seves mans ferides i el xopa amb la seva sang, el neteja, el purifica i el llança dins el solc, que és el món. Tira els grans d'un en un, perquè cada cristià, en el seu propi ambient, doni testimoni de la fecunditat de la Mort i de la Resurrecció del Senyor.

Si estem en les mans de Crist, ens hem d'amarar amb la seva sang redemptora, deixar-nos llançar a eixam, acceptar la nostra vida tal com Déu la vol. I convèncer-nos que, per a fructificar, la llavor s'ha d'enterrar i morir.[17] Després creix la tija i sorgeix l'espiga. De l'espiga, el

pa que serà convertit per Déu en el Cos de Crist. I així ens tornem a reunir en Jesús, que fou el nostre sembrador. *Ja que el pa és un, nosaltres, tot i que som molts, formem un sol cos; ja que tots participem en aquest únic pa.*[18]

No hem de perdre mai de vista que no hi ha fruit si abans no hi ha sembra: per això cal, doncs, escampar generosament la Paraula de Déu, fer que els homes coneguin Crist i que, coneixent-lo, en tinguin fam. Aquesta festa del Corpus Christi —Cos de Crist, Pa de vida— és una bona ocasió per a meditar sobre totes les menes de fam que hom veu en el poble: de veritat, de justícia, d'unitat i de pau. Davant la fam de pau, hem de repetir amb Sant Pau: Crist és la nostra pau, *pax nostra*.[19] Els desigs de veritat ens han de recordar que Jesús és el camí, la veritat i la vida. [20] Als qui aspiren a la unitat hem de posar-los davant de Crist que

prega perquè estiguem *consummati in unum*, consumats en la unitat.[21] La fam de justícia ens ha de dur a la font originària de la concòrdia entre els homes: ésser i saber-se fills del Pare, germans.

Pau, veritat, unitat, justícia. Que difícil que sembla, a vegades, la tasca de sobrepassar les barreres, que impedeixen la convivència humana! I, així i tot, els cristians som cridats a realitzar aquest gran miracle de la fraternitat: aconseguir, amb la gràcia de Déu, que els homes es tractin cristianament, *portant els uns les càrregues dels altres*, [22] vivint el manament de l'Amor, que és vincle de la perfecció i resum de la llei.[23]

No se'ns pot ocultar que encara hi ha molt a fer. En una certa ocasió, contemplant potser el moviment suau de les espigues ja granades, Jesús digué als seus deixebles: *les messes són abundants, però els*

*treballadors són pocs; pregueu, doncs,
a l'amo dels sembrats que envïi
treballadors a les seves messes.[24]*
Com aleshores, ara manquen peons
que vulguin portar *el pes de la
jornada i de la calor.[25]* I si els qui hi
treballem no som fidels, passarà allò
que escriu el profeta Joel: *destruïda
la collita, la terra està de dol, perquè
malmès el blat és sec, el vi s'ha perdut,
s'ha estroncat l'oli. L'lauradors
estiguen confosos, planyeu-vos
vinaters pel blat i l'ordi: s'ha perdut la
collita![26]*

No hi ha collita quan un no està
disposat a acceptar generosament un
treball constant, que pot resultar
llarg i cansat: llaurar la terra,
sembrar la llavor, portar les terres,
segar i batre... En la història, en el
temps, s'edifica el Regne de Déu. El
Senyor ens ha confiat a tots aquesta
feina i ningú no pot sentir-se'n
eximit. Avui, en adorar i mirar Crist
en l'Eucaristia, pensem que encara

no ha arribat l'hora del repòs, que la jornada continua.

S'ha escrit en el llibre dels Proverbis: *qui treballa la seva terra anirà sadoll de pa.*[27] Mirem d'aplicar-nos espiritualment aquest passatge: qui no llaura la terra de Déu, qui no és fidel a la missió divina de donar-se als altres, ajudant-los a conèixer Crist, difícilment aconseguirà d'entendre què és el Pa eucarístic. Ningú no estima allò que no li ha costat cap esforç. Per a avaluar amar la Sagrada Eucaristia, cal recórrer el camí de Jesús, ésser blat, morir per a nosaltres mateixos, ressorgir plens de vida i donar fruit abundós: el cent per u![28]

Aquest camí es resumeix en un mot únic: estimar. Estimar és tenir el cor gran, sentir les preocupacions dels qui ens volten, saber perdonar i comprendre: sacrificar-se, amb Jesucrist, per totes les ànimes. Si

estimem amb el cor de Crist
aprendrem a servir, i defensarem la
veritat clarament i amb amor. Per a
estimar així, cal que cada un extirpi
de la seva pròpia vida tot allò que
destorba la Vida de Crist en
nosaltres: l'afecció a la nostra
comoditat, la temptació de l'egoisme,
la tendència al lluïment propi.
Només reproduint en nosaltres
aquesta Vida de Crist, podrem
transmetre-la als altres; només
experimentant la mort del gra de
blat, podrem treballar en les
entranyes de la terra, transformar-la
des de dins, fer-la fecunda.

L'optimisme cristià

Potser algun cop podrà venir la
temptació de pensar que tot això és
molt bonic, tal com ho és un somni
irrealitzable. Us he parlat de renovar
la fe i l'esperança; resteu fermes, amb
la seguretat absoluta que les nostres
il·lusions es veuran sadollades per

les meravelles de Déu. Però resulta indispensable que ens ancorem, de debò, en la virtut cristiana de l'esperança.

Que no ens acostumem als miracles que s'esdevenen davant nostre: a aquest admirable portent que el Senyor baixi cada dia a les mans del sacerdot. Jesús ens vol desperts perquè ens convencem de la grandesa del seu poder, i perquè sentim un altre cop la seva promesa: *venite post me, et faciam vos fieri piscatores hominum*,^[29] si em seguiu, us faré pescadors d'homes; sereu eficaços, i atraureu les ànimes cap a Déu. Hem de confiar, doncs, en aquests mots del Senyor: ficar-se a la barca, empunyar els rems, hissar les veles, i llançar-se a aquest mar del món que Crist ens dóna com a heretat. *Duc in altum et laxate retia vestra in capturam!*:^[30] vogueu mar endins i caleu les xarxes per pescar.

Aquest zel apostòlic, que Crist ha posat en el nostre cor no s'ha d'esgotar —extingir-se—, per una falsa humilitat. Si és veritat que arrosseguem misèries personals, també ho és que el Senyor compta amb els nostres errors. No s'escapa a la seva mirada misericordiosa que els homes som criatures amb limitacions, amb febleses, amb imperfeccions, inclinades al pecat. Però ens mana que lluitem, que reconeguem els nostres defectes; no per acovardir-nos, sinó per penedir-nos-en i fomentar el desig de ser millors.

A més a més, hem de recordar sempre que som solament instruments: *què és Apol·lo? I què es Pau? Ministres d'aquell en qui heu cregut, cadascun d'ells segons el do que el Senyor li ha concedit. Jo vaig plantar, Apol·lo va regar, però era Déu qui feia créixer.*[31] La doctrina, el missatge que hem de propagar, té

una fecunditat pròpia i infinita, que no és nostra, sinó de Crist. És Déu mateix qui està enderiat a dur a terme l'obra salvadora, a redimir el món.

Fe, doncs, sense permetre que ens domini el descoratjament; sense deturar-nos en càlculs merament humans. Per sobrepujar els obstacles, cal començar treballant, ficant-se de ple a la tasca, de forma que l'esforç mateix ens dugui a obrir noves senderes. Davant una dificultat qualsevol, això és la panacea: santedat personal, donació de si mateix al Senyor.

Ésser sants és viure tal com el nostre Pare del cel ha disposat que visquem. Em direu que és difícil. Sí, l'ideal és molt alt. Però ahora és fàcil: ho tenim a l'abast de la mà. Quan una persona es posa malalta, de vegades passa que ningú no aconsegueix de trobar el remei. En el pla

sobrenatural és així. La medecina és sempre a prop: és Crist Jesús, present en la Sagrada Eucaristia, que ens dóna a més la seva gràcia en els altres Sagraments que va instituir.

Tornem-ho a dir: amb la paraula i amb les obres: Senyor, jo confio en Vós, en tinc prou amb la vostra providència ordinària, el vostre ajut de cada dia. No tenim per què demanar a Déu grans miracles. Hem de suplicar, en canvi, que augmenti la nostra fe, que il·lumini la nostra intel·ligència, que enforteixi la nostra voluntat. Jesús roman sempre amb nosaltres, i es capté sempre com qui és.

Des del començament de la meva predicació, us he previngut contra una falsa deïficació. Que no et torbi el fet de conèixer-te com ets: així, de fang. Que això no et preocupi. Perquè tu i jo som fills de Déu —i aquesta deïficació és bona—, escollits

per una crida divina des de tota l'eternitat: *el Pare ens elegí, en el Crist, abans de la creació del món, perquè siguem sants i immaculats en la seva presència.*[32] Nosaltres, que som especialment de Déu, instruments seus malgrat la nostra pobra misèria personal, serem eficaços si no perdem el coneixement de la nostra pròpia feblesa.

Si sentiú decaïment, en experimentar —potser d'una manera particularment viva— la pròpia mesquinesa, és el moment d'abandonar-se completament, amb docilitat, a les mans de Déu. Diuen que un dia un captaire sortí a l'encontre d'Alexandre el Gran i li demanà una almoïna. Alexandre es deturà i va manar que el fessin senyor de cinc ciutats. El pobre, confós i atordit, va exclamar: jo no demanava tant! I Alexandre contestà: has demanat com qui ets i jo dono com qui sóc.

Fins i tot en els moments en què percebem més profundament la nostra limitació, podem i devem mirar Déu Pare, Déu Fill i Déu Esperit Sant, sabent que som partícips de la vida divina. Mai no hi ha cap raó suficient perquè girem la cara enrera:[33] el Senyor és al nostre costat. Hem de ser fidels, lleials, afrontar les nostres obligacions, trobar en Jesús l'amor i l'estímul per comprendre les equivocacions dels altres i superar les nostres pròpies errades. Així totes aquestes defallences —les teves, les meves, les de tots els homes— seran també un suport per al regne de Crist.

Reconeguem les nostres malalties, però confessem el poder de Déu. L'optimisme, l'alegria, el convenciment ferm que el Senyor vol servir-se de nosaltres, han d'informar la vida cristiana. Si ens sentim part d'aquesta Església Santa,

si ens considerem sostinguts per la roca ferma de Pere i per l'acció de l'Esperit Sant, ens decidirem a acomplir el petit deure de cada instant: sembrar una mica cada dia. I la collita es vessarà dels graners.

Acabem aquesta estona d'oració. Recordeu —assaborint, en la intimitat de l'ànima, la infinita bondat divina— que, per les paraules de la Consagració, Crist es farà realment present en l'Hòstia, amb el seu Cos, la seva Sang, la seva Ànima i la seva Divinitat.

Adoreu-lo amb reverència i devoció; renoveu en la seva presència l'oferiment sincer del vostre amor; digueu-li sense por que l'estimeu; agraïu-li aquesta prova diària de misericòrdia tan plena de tendresa, i fomenteu el desig d'acostar-vos a combregar amb confiança. Jo m'esbalaieixo davant aquest misteri d'Amor: el Senyor busca el meu

pobre cor com a tron, per no
abandonar-me si jo no m'aparto
d'Ell.

Reconfortats per la presència de
Crist, alimentats amb el seu Cos,
serem fidels durant aquesta vida
terrenal i després, en el cel, a la vora
de Jesús i la seva Mare, ens direm
vencedors. *On és, oh mort, la teva
victòria? On és, oh mort, el teu
esperó? Donem gràcies a Déu, que ens
ha portat la victòria, per la virtut de
nostre Senyor Jesucrist.*[34]

[1] Mt XIII, 3-8.

[2] 1 Cor XII, 27.

[3] Ioh XIII, 1.

[4] 1 Cor XI, 23-25.

[5] Seqüència *Lauda Sion*.

[6] Seqüència *Lauda Sion*.

[7] Ibidem.

[8] Ibidem.

[9] St. Agustí, *In Ioannis Evangelium tractatus*, 26, 20 (PL. 35, 1616).

[10] Himne *Sacris Solemnis*.

[11] Ioh XV, 5.

[12] Act II, 42.

[13] St. Joan Crisòstom, *In Matthaeum homiliae* 82, 1 (PG 58, 700).

[14] Rom XII, 2.

[15] 2 Cor II, 15.

[16] Ioh XII, 32.

[17] Cfr. Ioh XII, 24-25.

[18] 1 Cor X, 17.

[19] Eph II, 14.

[20] Cfr. Ioh XIV, 6.

[21] Ioh XVII, 23.

[22] Gal VI, 2.

[23] Cfr. Col III, 14 i Rom XIII, 10.

[24] Mt IX, 38.

[25] Mt XX, 12.

[26] Ioel I, 10-11.

[27] Prov XII, 11.

[28] Cfr. Mc IV, 8.

[29] Mc 1, 17.

[30] Lc V, 4.

[31] 1 Cor III, 4-6.

[32] Eph 1, 4.

[33] Cfr. Lc IX, 62.

[34] 1 Cor XV, 55 i 57.

.....

pdf | document generat
automàticament des de [https://
dev.opusdei.org/ca-es/article/audio-en-
la-festa-del-corpus-christi/](https://dev.opusdei.org/ca-es/article/audio-en-la-festa-del-corpus-christi/) (07/08/2025)